

[Indenrigsministeren.]

ingen, der mister retten til deres ejendom derude. Det, der er tale om, er, at de mister retten til indsigelse, hvis reelle værdi for den pågældende formentlig end ikke eksisterer.

Når det ærede medlem hr. Ninn-Hansen i denne forbindelse hævder, at staten jo skal respektere servitutrettigheder, staten, som selv gennem byplanlægning, lovgivning og på anden måde pålægger borgerne forpligtelser, er jeg ikke sikker på, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen ved nærmere overvejelse vil fastholde sammenligningen mellem en ud fra samfundsmæssige hensyn, ud fra et almindeligt hensyn lagt byplan og ældgamle private servitutbestemmelser, hvis formål tiden må antages for længst i mangfoldige tilfælde at være løbet fra. Generelt kan sammenligningen — det mener jeg bestemt — ikke fastholdes.

Til det ærede medlem hr. Svend Haugaard vil jeg gerne sige, at vi naturligvis henviser sagen til et udvalg. De tanker, udvalgsmedlemmerne fremsætter, vil blive gjort til genstand for drøftelse, og de oplysninger, man ønsker fra administrationen, vil blive givet i det omfang, det kan lade sig gøre.

Til det ærede medlem hr. Arne Larsen vil jeg specielt sige, at problemet om lukning af Scherfigsvej næppe er stort. Jeg tror, beboerne på Scherfigsvej tværtimod vil være interesserede deri. Det, grundejerlavets medlemmer har været interesseret i, har været at flytte trafikken fra Strandøre, og den mulighed foreligger altså ikke. Strandøre er dels en meget bredere vej, dels en vej, der færdselsmæssigt ligger bedre i Strandpromenadekvarteret. Utvivlsomt var det grundejerlavets hensigt at flytte trafikken fra Strandøre enten til Scherfigsvej eller til en længere sydpå liggende vej, men også alt dette kan vi få lejlighed til at studere både i marken og ved hjælp af kort.

Jeg tror i og for sig, at jeg med de be-

mærkninger, jeg har gjort, også har svaret det ærede medlem hr. Johan Asmussen. Det ærede medlem og jeg har jo så svært ved at komme på talefod, så snart ordet ekspropriation bliver bragt i anvendelse. Jeg hørte med glæde, at det ærede medlem nu også vil sikre domstolenes uafhængighed. Det bliver da en kæmpeopgave.

Der var lige et problem, jeg gerne ville nævne over for det ærede medlem. Det var det ærede medlems holdning over for den tinglyste deklaration. Jeg læser den derhen, at der står, at Københavns kommunalbestyrelse efter den 1. januar 1990 kan ophæve samtlige servitutter og dermed i virkeligheden fjerne alle servitutrettigheder, medens kommunen naturligvis i dag som tidligere på egne vegne kan fratage at rejse sag på grundlag af servitutter.

Jeg takker altså for tilslutningen og giver udtryk for et ikke alene fromt, men, tror jeg, også velbegrundet håb om, at dette lovforslag kan gennemføres praktisk taget enstemmigt — jeg er lidt usikker på de uafhængige.

Ninn-Hansen: Det er selvfølgelig tilfredsstillende, at den højtærede minister klart siger, at bemærkningerne til lovforslaget har vist sig ikke at være helt rigtige, så den misforståelse nu ryddes af vejen. Men jeg er ikke sikker på, at den højtærede minister burde have tilføjet, at man havde det indtryk, at grundejernes afvisning havde en så ultimativ karakter, at man ikke kunne forhandle. Der foreligger jo en skrivelse til indenrigsministeriet af 3. oktober 1963 fra højesteretssagfører J. A. Melchior, og der står til sidst i denne skrivelse — jeg beder om tilladelse til at citere — :

„om den nærmere fremgangsmåde ved løsningen heraf er bestyrelsen rede til en forhandling med de kompetente myndigheder og afventer, at indenrigsministeriet formidler den nødvendige forbindelse til en sådan forhandling. Lavet forudsætter som en selvfølge, at repræsentanter for